

Ἄγιε, οἱ ὑπηρεταὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀρχοντας. Τὴν ἀτιμίαν πορίσκει τιμὴν ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν βλάβαν ἀνίστη. μήπως καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός, καὶ ἦλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, ὥστε αἱ χειράγραυς ὑποσημαίνονται, καὶ δεὺν ξεχίζον πλέον τὰς σάρκας τε; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δεξὸς ἐδυμώθη, καὶ ὑβρίζοντας τὰς ὑπηρετας, πῶς ἦσαν ἀμελεῖς καὶ ἀδύνατοι, ἄρπασε τὰς χειράγρας ἀπὸ τῶν χειρῶν τες, καὶ ἄρχισε νὰ ξεχίζῃ τὸ σῶμα τῷ Ἄγιῳ μετὰ πολλὴν ὀργὴν ὁ θεόρ-
γιστος. Ἀλλὰ παρὸντος ἐφθασεν ἡ θεία δίκη τὸν ἄδικον, καὶ ἐκόπησεν, (ὡς τὸ θαύματος) ἀπὸ τῶν ἀγκῶνας αἱ χεῖρές τε, καὶ ἐκρέμυντο εἰς τὸ σῶμα τῷ Μάρτυρος. αὐτὸς δὲ ὁ δέσμιος ἔπεσε καὶ γῆς φωνάζοντας· Βοήθα με ἡγεμῶν, ὅτι μάχος εἶναι ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος. Πλησιάζας ἔν ὁ ἡγεμῶν, καὶ ἰδὼν τὰς χεῖρας τῷ Δεξῷ κρεμασμένης εἰς τὸ σῶμα τῷ Μάρτυρος, τὸ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρὸσωπον· τὸ ὁποῖον ἔσρεψεν ὀπίσω παρὸντος εἰς τὸν ἑαχίλον, καὶ ἔμεινε θείαμα, τότε ἡ πόλις ὅλη τῆς Μαγνησίας ἐφοβήθησαν, καὶ ἐπὶ θαλάσσαν τὸν δίκαιον, λέγοντες· Ἀπόσρεψον ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τῷ Κυρίῳ Ὁσίε. ἔγω σὲ φοροῦμαι ὁ Χριστός, νὰ ἀποδίδῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ νὰ διεργετῇς τὰς μισῶν-
τάς σε; Λέγει τὸς ὁ ἅγιος· Τῇ Κύριος ὁ Θεός μου, δεὺν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλῶσσάν μου. ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐπαίδουσεν αὐτὸς ὡς χεῖρας, ὥστε νὰ δώσῃ ἐ-
σᾶς ζωὴν αἰώνιον. Τότε τὸ πλῆθος ὅλον ἐβόησε πρὸς Κύριον λέγοντες. Μή-
μας ἀπωλέσῃς θέασι. ἀλλὰ συγχώρησόν μας εἰς ὅσα ἐπταίσαντες· Καὶ ἔ-
γω πολλοὶ ἐπίσταν. ὁ δὲ Δεξὸς ἐδέετο τῷ Ἄγιῳ, λέγωντας· Ἀγγελε τῷ Θεῷ
καὶ ἐράνιε ἄνθρωπε, βοήθησόν μοι τῷ τέλει· ἰδὲ ἔχεις τὸ βάρος τῶν χειρῶν
μου ἐπάνω σε, καὶ ἐγὼ ὑπομῶν τὸν πόνον καὶ βλάβαν. λοιπὸν ἰάσθαι με.
νὰ λυθῶναι ἀπὸ τῶν οὐνίας, καὶ ἐσὺ ἀπὸ κόπον καὶ μέμνην· καὶ ἐὰν λάβω
τὴν ἴασιν, νὰ πισύσω εἰς τὸν Θεόν σε βέβαια.

Ὁ μὲν ἔν ὁ ἅγιος ἤξαστο ταῦτα πρὸς Κύριον. Εὐχαριστῶ σοι θέασι, ὅ-
πε μᾶς φυλάγεις παντοτε, ἐπὶ βλεψὸν εἰς τὴν ταπεινώσιν τῶν πεπεδημένων,
καὶ λύσον αὐτὰς ἀπὸ τῆς δεσμᾶ εἰς δόξαν σε. Τότε ἦλθε φωνὴ λέγεσα. Χαί-
ροις ἀδελφὰ Χαράλαμπε, ἀγγέλων συνόμιλε καὶ ὑποσώλων ὁμῶστε. ἐπὶ κη-
σα τὴν δέσιν σου, καὶ δίδω τοῖς ἀσθενέσι τὴν ἴασιν. Καὶ παρὸντος ἰαθῆ-
θησαν. καὶ πισύσας ὁ Δεξὸς, ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου
Πνεύματος. ὁ δὲ ἡγεμῶν ἐπαυσε τὸν διωγμὸν καὶ τῶν χριστιανῶν ἕως νὰ δώσῃ
τῷ βασιλεῶς εἰδῆσιν. Τότε ἐσωμάχοντο ὅλοι τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀσίας πρὸς
τὸν ἅγιον, καὶ ὁμοφρονέοντες τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ, ἐβαπτίζοντο. Πολλὰ δὲ
θαύματα καὶ ἰάματα εἰς τὰς ἀσθενείας ἐτέλει κατ' ἐκαστὴν ὁ ἅγιος· τυφλοὶ ἀ-
νέβλεψαν, χωλοὶ καὶ κελτοὶ ἐθεραπεύσαν, δαίμονες ἐφέλγον, νεκροὶ ἀνίσχον-
το, καὶ πᾶσα νόσος καὶ ἀσθενεία ἰατρούετο. τὰ ὁποῖα βλέπων ὁ ἡγεμῶν, ἐ-
πὶ ἦλθεν εἰς τὸν βασιλεῆ καὶ τῷ ἀγγελεῖ ὥστε τὸν ἅγιον ἅπαντα τὰ ἡρόμνητα,
ὡς ἀνῶθεν ἐπορεύ. Ὁ δὲ σοβαρὸς Σεβῦρος ταῦτα ἀκούσας, ἐδυμώθη, καὶ ἔ-
λεγε· Διατί ἀμελεῖτε θεοὶ αἰώνιοι, καὶ δεὺν ἐξαλοφροῦντε ἀπὸ τῆς γλῶσσης τῶν ἀ-
σεβέων ὅπε σᾶς ὑβρίζουσι; Καὶ ὁ Θεὸς ἔσειλε στρατιώτας τ' ἀποστόλους τῶν
νὰ ἐμπήξουν καρφία εἰς ὅλην τὴν ῥάχιν τῷ μάρτυρος. ἔπειτα νὰ τὸν σύρουν
ἀπὸ τῆς Μαγνησίας ἕως τῆς Ἀντιόχειας. οἱ δὲ ἀπελθόντες, ἐκάρφωσαν τὰς
ἡλκας μετὰ πολλὴν ἀσπαραγγίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα τῷ Μάρτυρος· καὶ δύναντες
τὸν ἀπὸ τῆς γενειάδας, τὸν ἐτράβιζαν ἀντικεῶς οἱ ἀπάνθρωποι, καὶ τὸν ἐκάρφω-
σαν

